

Den her historie af den opruller en fascinerende forbindelse mellem Danmarks største virksomhed, Baderiet Mersk.

Belgens mest berøgtede narkosmulere og en tredvårig alene mor, som til sydeladene skal have fungeret, som en forbindelsesofficer mellem Mersk og narkosmulerne.

Du lytter sit javelen i detaljen, mit navn er Per Lysoldt, og i det her afsnit vil jeg tage dig med til havnene i Belgien og Holland.

Her foregår der en kamp mellem nogle af verdens største narkobaroner på den ene side og hader kronet shippingfirmaer og politiet på den anden side.

Det som jeg synes er fascinerende ved den her historie er, at det er verdensøkonomiens mastodonter, der møder hinanden.

Det er narkokartellerne, som er måske den mest markfulde, illegale aktør, og så er det shippingfirmaerne.

De har jo budgetter, som står som bruttonationale produkter, shippingfirmaer som Mersk.

Om du hører tale her, er Magnus Boding, journalist på Jyllandsposten, Finans.

Du kan måske huske ham fra afsnittene om Batman og Luigi for tidligere i år, og nu er jeg hedkaldt Magnus igen, fordi han har kravet en ret oppseksvægtne sag frem.

En sag, hvor det danske redarier Mersk har haft korrupte ansatte, som har hjulpet narkobaroner med at forfragte kokain ud af havne i Antwerpen og Rotterdam.

Problemet er faktisk så stort, at det hollandske politi mener, at Mersk og andre store redarier er desideret infiltreret af narkosmulere.

Jeg har jo dækket narkokartellerne i Latinamerika ret meget som journalist.

Og så på tidspunkt så begyndte jeg at læse om, at de ting, der sker i Latinamerika, de også sker i de store havne i Antwerpen og Rotterdam.

Altså, at der er granatangreb på Panikakrestauranger, der er skudde, at der er en tiltagende vold relateret til kamp om at kontrollere indsmulningen til konternehavnene.

Det fascinerer mig, at det rykker tæt på, at det følger med mig hjem, det følger efter mig.

Det er nok et tilfæld, men sådan er man jo altid hovedperson i sit eget liv.

Kan du lige prøve at forklare, hvorfor det hoved er interessant, at der er ansatte hos Mersk, der hjælper de her narkosmulere i havnen i Rotterdam og Antwerpen?

Selveste Mersk, som har så godt et ryk, hvis de er blevet infiltreret, så er det jo et dramatisk seneskift i den her kamp mellem de illegale og de illegale.

Så antyder det, at de illegales ævne til kartellernes ævne, narkosmulernes ævne, til at få deres stoffer til Europa fra Latin America via anerkendte shippingfirmaer, er denne større, man måske skulle have troet.

Historien starter fra Magnus Boding i februar i år, hvor det kommer frem at Mersk, som med andre store redderier, har underskrevet en fælles aklæring om bekæmpelse af narkokriminalitet.

Og så tænker jeg, hvorfor er Mersk med det?

Og jeg spørger dem, sådan høfteligt at åbne det lang tid siden, mange måneder siden.

Hvad ligger der, man bag her har imod oplødet noget?

Og de siger ingen kommentarer på sådan en lidt cliffhangeragtig måde, der gør mig yderligere nyske af.

Mersk er altså på det her tidspunkt ikke svare på, hvilke sager der er fået bundet.

Se dem.

Men Magnus finder ud af, at den ansatthusk Mersk Line Netherlands har fået et års fængsel for at

dele oplysninger for hvad er redens interne komputersystemer med kriminelle mod betaling. Derudover skriver mediet Shippingwatch i april i år, at den ansatthuset Mersks DataSalescape KGH Customs er blevet anholdt og er under mistanke for at gøre præcis det samme. Altså dele oplysninger for Mersk mod betaling for kriminelle. Eksemplerne pibler altså frem, stille og roligt. Magnus Bodingsens race bliver vagt endnu mere, da han fornyligt søger i belgiske rætsdokumenter, hvor det er en bisætning anævnt, at den tidligere Mersk ansat er siktet i en stor narkosage. Den siktet er en 30-årig kvinde, som man giveligt har hjulpet en af de formåede største narkogangster i Europa med at få narkonen ud af kontainerne i Havnebyen, i Antwerpen. Det som jeg allerhelst vil, det er at møde hende og tale med hende og forstå, hvordan hun har havnet i den her sag, og hvordan Mersk er blevet så jade i et bytte af narkosmulere, som de til synladerne er. Magnus står derfor sammen med en kollega til den belgiske by for at opsøge den 30-årig kvinde og for at blive klogere på byen. Vi ankommer til Antwerpen, en flot, rige havneby, som ligner så mange andre europæiske storebyer. Der er penge og der er gode gader og der er kaféer, og så er der nogle ting, som man ikke lige ser, hvis ikke man får hjælp til at få øje på dem. Altså for eksempel kommer vi forbi en pannekage-restaurant, hvor der er næsten udvisket med sort tus af skrevet trusler mod ejerne, og vi bliver fortalt, at den har været bumpet 3 gange på et år, og at det har relation til et opgør. Vi går på et tidspunkt rundt sammen med en af byen's dygtigste kriminatreporter, og han har været med til at opregne, at der har været mindst 29 angreb relateret til de her opgør, bare i år. Og alle de her spore og de tiltagende eksempel på voldelige angreb i den her havneby, de kan spores tilbage til kampen om kontainerhavnen. Antwerpen er Europas næste største havn, og hvert år ankommer der 14.000 skibe, lastet med i alt 11 millioner containere. Antwerpen er et ret smart sted for kriminelle at ankomme med narkoen, fordi det er ret svært for politiet at tjekke alle 11 millioner containere. Hvis du hører det her, vil jeg lige anbefale, at du tager din telefon frem og googler ordene, antwerpen og containere. Så kan du selv se hvor fuldstændig overvældende containerlandskabet ser ud. Det eneløse rækker er sierligt placeret blå gule og røde containere. De forshippingfirmaer som græske kapital, svejsiske MSC, kinesiske China Ocean Shipping, koreanske Hyundai Merchand Marine og altså danske MERSK. I de containere er der stort set alt, hvad man kan forestille sig. Mad, tøj, møbler osv. ting der er blevet fragtet fra hele verden til Europa. I nogle af containerne er der så også Kokain fra Latin America. Og netop Narcoen er omdrejningspunktet for den kamp der kæmpes på havnen. Den foregår mellem de store narcoorganisationer, der bekrier hinanden. Og derudover foregår den også mellem narcoorganisationerne og politiet. Det er en kamp, og det danske firmaer MERSK, altså nu ufrivilligt, er blevet blandet ind i det hele. Og det er de blandt andet på grund af den 30-årige kvinde, der tidligere har arbejdet for dem, og som i følge belgisk politi har hjulpet narcosmulere med centrale oplysninger om containere på havnen.

Hende er marves boating optaget af, at finde og tale med.

Hvem er hun? Hvad arbejdet hun med i MERSK?

Og hvorfor er hun blandet ind i den her sag?

Så det er det, jeg håber forstår, da jeg købet til hendes adresse i et arbejde at kvintere, og jeg kviter lidt udenfor antwerpen.

Hendes navn står på dogglocken halvt tværet ud, ringer på, men dogglocken virker ikke.

Kigger ind gennem ruden til opgangen, og jeg kan se, der ligger nogle bunker med semensekke, og det ser meget tomt ud.

Magnus taler om en fra Nabo-opgangen, der fortæller, at den 30-årige kvinde lige er flyttet.

Derfor går han på de sociale medier, for at prøve at finde ud af mere om hende,

og hvor hun eventuelt kan befinde sig.

Hun har sådan en meget flamboyant færdig på de sociale medier,

hvor hun deler sådan højvigtigheder flere gange i døgnet.

Hendes Facebook synes jeg bare er sjov, fordi hun ligger så mange skør underlige ting op hele tiden.

Altså en eller anden video, hvor nogen ryster en meget stor røv på sådan en sjov måde, sådan en kage måske falder ned fra en hylde eller sådan den type af humor.

Man får indtryk af, hun er sådan en glad, festlig, ubekømt kvinde.

Udover det fjollede indhold på Facebook, står der også på kvindens profil, hvor hun arbejder i dag.

Og det er sådan et industriområde udenfor Antwerpen, hvor hun arbejder i et frakfirma.

Og hun erter så ikke, men jeg ligger og sædler navn om mit telefonnummer,

og så går der ikke så lang tid, så ringer hun tilbage,

og så har vi en meget lang snak.

Og hvad hun fortæller mig, det er, at hun er født i en lille by inde i landet i Flandern, en belgisk far og en mor, som var edelstensforhandler.

Hun bliver mor allerede som teenager, hvad hun er i dag alene, mor.

Hun taler en hel masse brug, flydende blandt andet holdandsk og portugisisk,

og derfor så bliver hun hethontet, fortæller hun fra en tippingskole, hun går på, er mersk,

og hun får et godt job i deres afdeling for customer service i Belgien,

hvor de her transporterer, der ringer ind og skal bruge en kontana for at få noget flyttet.

De kan få hjælp af hende til at lave deres buginger,

og det betyder, at hun har adgang til detaljerede information om de her kontana,

som er meget værdifulde for narkosmulerne,

og som vil sikre signe mod hinne rigtig af dem, som hun har givet videre til narkosmulere.

Det vil jeg sige her, at kvinden ikke er dømt, og jeg klærer sig uskyldig.

Derfor nævner vi heller ikke hendes navn her i programmet.

Sagen er endnu ikke kommet for retten.

Velges politi mener dog, at de har en ganske stærk sag i modhen.

Politiet mener, at kunne dokumentere, at kvinden er identisk med en profil på den krypterede app Encrochat,

en profil ved navn Louis,

og hernede til at lige forklare, hvad Encrochat er for noget.

Det er et chatsystem, som man kun kan tilgå, hvis man har en særligt krypteret mobiltelefon.

En telefon, som koster det videre øjne mellem 7 og 15.000 kroner,

men som ikke kan særligt meget.

Vens væsentligste formål er, at den kan gå på chatklienten Encrochat. Kriminelle har brugt det her system i mange år, fordi de har troet, at de kunne skrive til hinanden uden at politiet nogen sende ville kunne kigge med. Men for et par år siden opdagede fransk politi den server, hvor alle beskederne kørte frem og tilbage. Den server overvågede politiet så, og alt materialet, altså de krypterede beskeder, er endt man langt række dumme til kriminelle i hele verden. Den 30-årig kvinde i Antwerpen mener politiet altså også har været på den her krypterede chat-tjeneste, hvor hun har kommunikeret med narkosmolere. Helt specifikt mener politiet, at kvinde under aliaset Louis, har chattet med en kriminellorganisation, som er styret af en mand ved navn Ottman-L Baluti. Ottman-L Baluti er aldrig blevet dømt for narkokriminellitet, og det vides ikke, om han nogensinde bliver det, for han gæmmer sig efter alt den dømme i Dubai. Men der er ingen tvivl om, at de fleste myndigheder føler sig opvist om, at L Baluti er en af de helt store narko-baroner. I juli i år kom det for eksempel frem, at det amerikanske finansministerium, har underlagt Ottman-L Baluti sanktioner. Det betyder, at amerikanske banker og firmaer ikke må samarbejde med ham længere. De amerikanske myndigheder mener endda, at L Baluti er en, og nu citerer jeg, high-level drug trafficker. Godt så! Og lad os så gå til, hvad politiet konkret mener, at den 30-årige belgiske kvinde har gjort sig skyldig i i forhold til L Baluti. I følge efterforskningsmaterialet, der skal hun i 2020, via en profil på enkrotat, under aliaset Lui, have delt specifikke oplysninger fra mersks interne systemer med den her berøgtede narko-barons netværk. Konkret, og det er den detalje, som jeg synes kan noget. Så skal hun have sagt, at hun vil tage sin computer med på ferie, så hun kan slå kontaner op for dem. Det er jo filmisk. En 30-årig alene mor, som man ser for sig i strandstolen, med en laptop, hvor hun slår kontanerskibet op, og deler dem med en berøgtede narko-baron. Kvinde afviser, at hun har højet Lui, og hun har højet Lui. Og hun siger, at hun slet ikke kender narko-baronen El Baluti. Den sægtede kvinde siger, at der er noget af mask, som overrasker Magnus Boding. Men det, som hun siger om mask, er, at alle på flore, alle på gulvet, havde adgang til de her informationer, siger hun. Alle, som hun var bekendt med i sin funktion, dør nok ikke. Alle, som hun kan til, havde adgang til de koder, som kunne få kontanere ud af havnen. Hvis det kvinde siger er rigtigt, er der potentielt mange mennesker i et firma som mask, som kan hjælpe de kriminelleorganisationer med at smule deres narko.

[Transcript] Djæveln i detaljen / Coke i containeren

Det hele handler om kontanerkoder.

Så jeg må heller lige forklare, hvordan hele den her kvinde, uspekuleret smuling, kan foregå.

En smuling, der altså ender med, at den kontanerkode er helt afgørende.

Kvinde, den kommer fra Sydamerika.

Den kommer især fra Kolumbia og fra Bolivia, fra Andesregionen.

Vi ved fra Europol, at den populære måde at få kvinde til Europapå,

den effektive måde at få kvinde til Europapå, er åbentligt.

Der er jo de her sejlede kontanerbyer, som hele tiden hver time hver minut flytter vare fra Sydamerika til Europa.

Så mange vare, at det i følge myndighederne i Europa ville være umuligt at kontrollere dem alle sammen.

Det som man så ved fra politisager, der har været fremme,

det er, at i Sydamerika sker det tit, at kvinde bliver gemt i legale laster.

Det kunne være at koste kvinde.

Det er, at i Sydamerika sker det tit, at kvinde bliver gemt i legale laster.

Det kunne være at koste rikanske andernasser, eller brasiliansk skrot eller kolumbianske bananer.

Okay, så første skridt er, at de kriminelle for eksempel bestikker nogle medarbejdere fra et bananfirma i Latinamerika.

Så bliver kvinde gemt der et eller andet sted, og så er det klar til at blive sejlet til antverben.

Og i gamle dage, der foregik det så ved, at nu kommer den her kontaner, den står på havnen.

Vi klipper et hul i hegnet, buksdavligt tal.

Brøder ind i kontaneren, tager kokainen, brøder ud igen, løber, hvis der er blå, blink og sirener.

Det var sådan det foregik i mange år.

Så udvikler man en række sikkerhedsmechanisme for at komme det til livs.

En af dem er, at der er nogle koder på kontanerne, en slags strejkoder, som er nødvendig for at få kontanerne åbnet eller få dem ud af havnen.

Konsekvensen af det, bliver, at man ikke længere bare kan klippe et hul i hegnet.

Kontanerkoderne betyder altså nu, at det rette afgørende for narkosmulerne og have en insider i et chippingfirma.

En, der kan hjælpe den med de rigtige koder og få det hele til at glide, som smurt.

Det kan foregå sådan her.

Og det vil i så fall involvere to centrale informationer fra en medarbejder i chippingfirma som mask eller andre store redderier.

Når et skip fra Latinamerika Losser finder de kriminelle kontanerne med kokainen blandt de tusindvisa kontanere på havnen.

Kokainen fjerner de før en eventuelt tollinspektion og fyrer det over en kontaner, der allerede har klaret kontrollen,

og så at sige, er godkendt til at komme ud af havnen.

Det her er altså en information, de kan få af en chippingmedarbejder.

Der efter skal de narkokriminelle jo så have kontaneren ud af havnen.

Det kan man kun få lov til, hvis man oplyser en så kalt frigivelseskode.

En kode, som de kriminelle også har fået, er chippingmedarbejderne.

Og således kan man køre ud af Antwerpens havn med kokain i lasten, uden at vække opsekt.

Den her kontanerfrigivelseskode er guldværd for narkoorganisationer.
Den kan man tjene op mod en million kroner for at videregive til de kriminelle.
Og det er altså sådan en kode her, som det belgiske politi mener, at den 30-årige kvinde for Antwerpen, som Arnaud's boating har talet med, har videregive til kriminelle på et tidspunkt, nogen har haft sin arbejdslaptop med på fjerde.
Den 30-årige kvinde fastholder dog, at hun er uskyldig.
Men hun fortæller dog, at det her med, at narko-kriminelle forsøger og infiltrerer firmaer som mask ikke er ussevanligt.
Hun har selv en kollega, der har oplevet det.
Hun har tidligt nogle oplevelser i mask, som viser, at der er et stort press på firmaet fra de kriminelle.
Noget af det tidligste hun oplever i sit job hos mask, er, at en kvinde på kontoret er gået ud efter arbejdstid, ved femtiden og gået hen mod sin bil.
Og så er blød tjertet op af en charmerende man, som spørger om, at hun kunne tænke sig at være noget for ham, og han kunne være noget for hende.
Og det her med, at tibbingansatte bliver antastet af narkosmulere, det er så eminligt i Antwerpen. Så allerede her, der ved man godt, hvis man er fra Antwerpen, hvad det handler om.
Det handler om, at han prøver at få hende kollegaen til den siktet, til at samarbejde med sig dele opløsninger.
Magnus Boding får ikke mere ud af den 30-årige kvinde.
Så en måde hende skal forrette senere, og det er så først her, det bliver afgjort, og hun rent faktisk er identisk med brugeren Louie på Anglo Chat.
Det som kvinden fortæller til sidst her om sin kollega, der blev antastet af en kriminell på en parkeringsplads, er så ansynligtvis ikke grebet ud af den blå luft.
For det står ret klart, at de kriminelle gør sig alle mulige anstrængelser for at smire og lokke shippingansatte ind i folken.
Vi hører også fra kilder i Antwerpen, at de kriminelle får udgang til listerne, der bliver ansat nye folk i centrale funktioner i havnen, og bruger dem som sådan en ringeliste for at forsøge at være nye medlemmer til at samarbejde med sig.
Så der er et enorm press på de shippingansatte i havnen.
Magnus' tid i Antwerpen slutter her, men 100 km syd for den belgiske havneby ligger en anden interessant by, når det handler om narkosmulning. Det er Rotterdam i Holland.
Her tager Magnus Boding nu han for at tale med en ganske centrale skigelse.
En person, der bekræfter, at de kriminelle bruger ansatte i mersk og andre redderier, så de kan få udgang til containere på havnene uden at blive opdagede.
Man hedder Jan Jansse, og han er chef for havnepolietiden i Rotterdam.
Jan Jansse, han er sådan en ældre mand, som stadig har hår på hovedet.
En mild blik, en pistol i bæltet, og så er der ligesom sådan noget meget underfundigt over ham.
Han sidder ligesom med det ene ben over det andet, som på en jazzklub og sådan smiler lidt af en,

når man stiller sin spørgsmål. Han virker bare rigtig rar.

Jeg synes, Jan Jansse er interessant, fordi han er måske en af de mest erfarende politimen i Europa, når det kommer til kampen mod narkosmulning af Søvevejen.

Rotterdam er den suverens største kontainerhavn i Europa, hvor der blev fundet rigtig meget kokain,

og også anvært med den næst største, og der også blev fundet enormt meget kokain.

Holland og Belgien er motorvejen for kokain fra Latinamerika til Europa.

Det er ikke det språk i Europa, taler, men det, der står mellem alle linjerne i deres store rapporter om,

hvor omfattende det her problemet blev.

Og ham her, Jan Jansse, han mener jo faktisk, at Merske og sådan nogle andre redderier er infiltreret af narkosmulere.

Hvorfor siger han det?

Det er et ret vildt udtryk at bruge, fordi man kunne sige, at der er brødne kar, eller der er et par stykker, der er blevet dømt, fordi det, hvad han har at vise frem af resultater, det er et par stykker, og generelt så taler han meget forsigtigt om alting, så at han vælger at svare jer til, at Merske er infiltreret af narkosmulere.

Det er opseksvæggende bombastisk.

Ja, hvorfor det?

Fordi at det har været infiltreret af mere, end at der har været en enlig isoleret swipse.

Har han egentlig nogen forhåbning om, at politiet nogensinde finder en måde at fange alt det her narko, der kommer ind?

Min fordømme er, at Toller altid er pessimistisk, men altid vælger at formulere sig optimistisk, og at den synes jeg passer på i anjanse, sier den for politiet.

Jeg tror godt, at han ved, at der er så mange penge på spil for narkosmulerne, at de bliver ved med at finde nye måder at få kokain igennem på.

Men det, han skal sige er jo, og det han siger er jo, at man hele tiden forbedrer sin forsvarsmekanisme,

men man er naiv, hvis man tror, at kokain ikke finder en vej til Europa.

Altså, i et halvt og hundre har de samme mængder kokain fundet en vej ude af Latinamaka, og i Europa er både forbrudet og udbudet større end det tidligere har været.

Men kontainereindustrien er bare så interessant, fordi det er det, man kan igen og igen på samme måde flytte

store mængder, store partier med relativt simple midler.

Altså, det er nogen sippingfolk, du skal have fattig, og så er det måske nogle frugtexpertør i Latinamaka.

Og man kan godt finde en komperbar frugtexpertør i Latinamaka.

Det er jo lige detaljen, at være rent ud for denne uge, men i det her program bliver der sagt nogle ting om mask,

som jeg selvfølgelig gerne vil have, at de svarer på.

For eksempel, at den 30-årige sægtede kvinde fra Antwerpen siger, at mange mennesker i mask har adgang til de værdifulde kontainerkoder, som de kriminelle gerne vil have fattig.

Og jeg vil også gerne høre, hvad mask har at sige til postanden om, at de infiltrerede er narkosmulere.

Altså den postand, som Jan Jansse, chefen for havnebullside i Rotterdam, kommer med.

Mask har sendt mig et svar på e-mail, hvor de dog ikke svarer direkte på de her to postanden.

Tænk engel anerkender de, at de er op i modstærke kræfter, når det kommer til narkosmulerne i havnene i Antwerpen,

og Rotterdam.

Redariet skriver følgende.

I vores industri er vi, ligesom ved det bredere samfund, op i mod velfinansierede og hensynsløse organiserede kriminelle grupper, hvilket gør det svært at være et skridt foran.

Mask understreger dog, at de hertigt forsøger at gøre noget ved problemerne.

Vi laver sikkerhedsrisiko-voderinger af alle havneterminaler vi ejer, for at identificere og adressere svagheder,

og sikre, at adgangen til kritiske systemer er begrænset til dem, der behøver den for at udføre deres arbejde.

Derover har vi sammen med andre i den maitime industri for nylige underskrevet en fælles aklæring med Hollander-Belgen

om at bekæmpe smuleri over landegrænse.

Her initiativ ører samarbejdet markant på tværs af nøgleinteressenter i den globale forsøgningskade,

og det mener vi er nøglen til mere effektivt at bekæmpe den her ulovlige handle.

Den fælles indsats ved udforske Container Sikkerheds teknologi, medarbejder screening, samt den potentielle udvikling

af flere internationale Sikkerhedsstandarder.

Det var altså svaret fra MERSK.

Du har lyttet til Djævlén i detaljen.

Redaktør på programmet er Luise Witt Hansen,

med selvbær af lyddesignere og mixer.

I redaktionen er Emma Stendter,

og jeg hedder Pær Lysold.

Det er lu.